

Kriteriji za opredelitev vrste in stopnje primanjkljajev, ovir oz. motenj otrok s posebnimi potrebami

NATALIJA VOVK ORNIK, Zavod RS za šolstvo
Natalija.VovkOrnik@zrss.si

● **Povzetek:** Kot eno izmed meril za opredeljevanje in umeščanje otrok s posebnimi potrebami so strokovni kriteriji za opredeljevanje primanjkljajev, ovir oziroma motenj otrok s posebnimi potrebami (v nadaljevanju Kriteriji), ki so v tem letu doživeli nekatere vsebinske spremembe, dopolnila in dodatna pojasnila. Ker pa se kljub spremenjeni zakonodaji ni spremenil koncept usmerjanja otrok s posebnimi potrebami, je prenova sledila obstoječemu stanju in je posegla le v tiste dele vsebin, ki jih je spreminjala tudi zakonodaja. Tako je v bistvu ostal koncept prenovljenih Kriterijev enak prejšnjemu, dodana pa so merila za opredeljevanje začasnih spremljevalcev pri tistih skupinah otrok s posebnimi potrebami, za katere je to predvidel zakon. To je za slepe in slabovidne otroke oziroma otroke z okvaro vidne funkcije, za dolgotrajno bolne otroke, otroke z avtističnimi motnjami ter otroke s čustvenimi in vedenjskimi motnjami. Vsebina je prenovljena pri vseh skupinah otrok s posebnimi potrebami, sledila je novjšim dognanjem na področju posameznih strok, kar je bilo upoštevano pri merilih za opredeljevanje skupin otrok s posebnimi potrebami.

Ključne besede: skupine otrok s posebnimi potrebami, usmerjanje, kriteriji za opredeljevanje vrste in stopnje primanjkljajev, ovir oz. motenj, vzgoja in izobraževanje.

Criteria for Identification of the type and Level of Handicap, Impediment or Disorders of Children with Special Needs

● **Abstract:** One of the criteria for the identification and placement of children with special needs are the professional criteria for identifying handicaps, impediments or disabilities in children with special needs (hereinafter referred to as Criteria), which this year experienced some substantive changes, additions and further clarifications. However, because the amended legislation did not change the concept of placement of children with special needs, the renovation deferred to existing conditions and changed only those parts that had also been altered by the legislation. Thus the concept of the refurbished Criteria remained identical to the previous one, but added the criteria for defining temporary companions for those groups of children with special needs for which it is provided by law; that is, for blind and visually impaired children, for children with impaired visual function, for chronically ill children, for children with autistic disorders, and for children with emotional and behavioural disorders. Content was renewed for all groups of children with special needs, followed by the latest findings in the field of individual disciplines, which have been considered in the criteria for identifying groups of children with special needs.

Keywords: groups of children with special needs, placement, criteria for identification of the type and level of handicap, impediment or disorders of children with special needs

1 Uvod

Otroci s posebnimi potrebami se usmerjajo v program vzgoje in izobraževanja, pri čemer se upošteva njihove posebne vzgojno-izobraževalne potrebe, in sicer na telesnem, spoznavnem, čustvenem, socialnem področju in področju posebnih zdravstvenih potreb. Pri tem je treba upoštevati tudi otrokovo doseženo raven razvoja, zmožnosti za učenje in doseganje standardov znanja ter prognozo njegovega nadaljnega razvoja upoštevaje otrokove primanjkljaje, ovire oz. motnje kakor tudi kriterije za opredelitev vrste in stopnje primanjkljajev, ovir oz. motenj (24. člen ZUOPP-I, 2011).

Strokovni kriteriji za opredelitev vrste in stopnje primanjkljajev, ovir oz. motenj otrok s posebnimi potrebami so bili sprejeti na podlagi 14. člena *Pravilnika o organizaciji in načinu dela komisij za usmerjanje otrok s posebnimi potrebami* (Ur. l. RS, št. 88/2013). Uporabljati so se začeli 1. maja 2014. Tako so v Kriterijih opredeljene naslednje skupine otrok s posebnimi potrebami, in sicer:

- I. Otroci z motnjami v duševnem razvoju
- II. Slepi in slabovidni otroci oz. otroci z okvaro vidne funkcije
- III. Gluhi in naglušni otroci
- IV. Otroci z govorno-jezikovnimi motnjami
- V. Gibalno ovirani otroci
- VI. Dolgotrajno bolni otroci
- VII. Otroci s primanjkljaji na posameznih področjih učenja
- VIII. Otroci s čustvenimi in vedenjskimi motnjami

- IX. Otroci z avtističnimi motnjami
- X. Otroci z več motnjami

Treba je upoštevati tudi otrokovo doseženo raven razvoja, zmožnosti za učenje in doseganje standardov znanja ter prognozo njegovega nadaljnega razvoja.

Pri vseh skupinah otrok s posebnimi potrebami se je sledilo kontinuumu težav in zajelo tiste otroke, ki potrebujejo v času vzgoje in izobraževanja usmeritev v najprimernejši program vzgoje in izobraževanja v skladu z ZUOPP-I. Kriteriji vsebujejo poleg strokovnega opisa skupine še dodatna merila za občasnega spremljevalca pri tistih skupinah otrok s posebnimi potrebami, za katere je zakonodaja predvidela to kot izjemo. Ob koncu vsakega poglavja so navedeni viri, ki niso le informacija o uporabljenih najnovejših spoznanjih in teoretičnih podlagah vsebine, temveč uporabnika v nadaljevanju usmerjajo tudi v morebitno bolj poglobljeno poznavanje vsebine.

1.1 Kratak opis značilnosti posameznih skupin otrok s posebnimi potrebami

V nadaljevanju je povzeta kratka vsebina Kriterijev in opisane bistvene spremembe, ki so opredeljene pri posameznih skupinah otrok s posebnimi potrebami. Kriteriji so v celoti objavljeni na spletni strani Zavoda Republike Slovenije za šolstvo. Ker vsebina zajema celotno populacijo od predšolskega obdobja pa izjemoma vse do 26. leta starosti (do takrat veljajo izjemoma tudi določbe ZUOPP-I, in sicer za usmerjanje polnoletnih oseb, vključenih v program izobraževanja in usposabljanja za odrasle, ki je del posebnega pro-

grama za otroke z zmerno, težjo in težko motnjo v duševnem razvoju, ter mladostnike, ki se neprekinjeno izobražujejo v programih poklicnega in srednjega strokovnega izobraževanja ter gimnazijskih programih), smo se odločili, da uporabimo enotni termin, in sicer otroci s posebnimi potrebami, pri čemer je mišljena populacija v celoti.

Prva skupina, ki je opisana v Kriterijih, je skupina otrok z **motnjami v duševnem razvoju**. Za otroke, ki so umeščeni v to skupino, je značilno, da imajo nevrološko pogojeno razvojno motnjo, ki nastopi pred dopolnjenim osemnajstim letom starosti in se kaže v pomembno nižjih intelektualnih sposobnostih ter pomembnih odstopanjih prilagoditvenih spretnosti. Potrebujemo prilagojene razmere za učenje in se usmerjajo praviloma v prilagojen vzgojno-izobraževalni program z nižjim izobrazbenim standardom ali poseben program vzgoje in izobraževanja. Vključitev v program je odvisna od stopnje motnje v duševnem razvoju.

Slepi in slabovidni otroci oz. otroci z okvaro vidne funkcije so otroci, ki imajo zmanjšano ostrino vida, zoženo vidno polje ali okvaro vidne funkcije. Potrebujemo prilagojeno vzgojno-izobraževalno okolje, didaktične pripomočke, prilagojene pripomočke na področju komunikacijskih tehnik ter pripomočke za orientacijo in vsakdanje življenje. Slepi otroci potrebujejo specialni trening socialnih veščin, orientacije in komunikacijskih tehnik. Tako Kriteriji dodatno opredeljujejo poleg skupine slepih in slabovidnih otrok še skupino otrok z okvaro vidne funkcije. To je predlagala stroka s področja zdravstva, saj menijo, da otrok z okvaro vidne funkcije ne spada v skupino slepih oz. slabovidnih otrok, so pa močno ovirani pri šolskem delu, zlasti pri branju in pisanju, zaradi česar potrebujejo prilagoditve in dodatno strokovno pomoči (Šoln Vrbinc, Jakič Brezočnik, Arnuš Tabakovič, 2014, str. 6). To daje torej možnost usmerjanja tudi skupini otrok/mladostnikov z okvaro vida, ki je posledica obolenja in/ali delovanja osrednjega živčevja. Zaradi tega imajo težave z vidno pozornostjo, vidno kompleksnostjo, motnjami pogleda in fiksacije, zakasnelega in upočasnjenega vidnega odgovora ali je le-ta netipičen, neustrezno vidno-motorično vedenje, neučinkovito vidno percepcijo in vidno agnozijo*. Za prepoznavo okvare vidne funkcije mora biti predhodno opravljena ustrezna klinična diagnostika, iz katere so razvidni znaki okvar osrednjega živčevja po opravljenih objektivnih preiskavah (klinične, nevro-radiološke, nevrofiziološke, laboratorijske, genetske in druge) (Kriteriji, 2014, str. 5). Ker je sprememba zakonodaje prinesla tudi možnost

Kriteriji vsebujejo poleg strokovnega opisa skupine še dodatna merila za občasnega spremljevalca pri tistih skupinah otrok s posebnimi potrebami, za katere je zakonodaja predvidela to kot izjemo.

začasnega spremljevalca pri slabovidnih otrocih oziroma otrocih z okvaro vidne funkcije, so merila zanj opredeljena kot priloga Kriterijev. Začasni spremljevalec ali bolje pomočnik pri slabovidnih otrocih in otrocih z okvaro vidne funkcije je potreben pri zunajšolskih dejavnostih, na izletih in ekskurzijah, ob dnevnih dejavnostih, v šoli v naravi, pri vsakodnevnih opravilih, pri praktičnem delu, laboratorijskih vajah (pri pouku fizike, kemije, biologije), ali kot pomočnik pri upravljanju z informacijsko-komunikacijsko tehnologijo. Za zmerno slabovidne otroke in otroke z okvaro vidne funkcije pa je potreben začasni spremljevalec oz. pomočnik, če še ni končan proces zdravljenja, ko se otrok še prilagaja na slabovidnost oz. okvaro vidne funkcije ali pri vstopu v vzgojni ali izobraževalni program (Kriteriji, 2014, str. 6). Dejavnosti in dinamiko dela začasnega spremljevalca določi strokovna skupina v individualiziranem programu otroka.

** Nesposobnost prepoznavanja tistega, kar oko vidi, pri čemer so optični živec in glavne vidne poti k okcipitalnemu korteksu ohranjeni. Prizadeti pacienti lahko pogosto opišejo obliko, barvo ali velikost predmeta, ne da bi ga prepoznali. (Medicinski slovar, pridobljeno iz spleta: <http://www.emedicina.si/agnozija/>, 14. 9. 2014)*

Gluhi in naglušni otroci imajo okvare, ki zajemajo uho, njegove strukture in funkcije, povezane z njimi. Lahko se šolajo tako v specializiranih ustanovah ali v šolah v domačem okolju. Izguba sluha vpliva na različna področja otrokovega življenja - na sporazumevanje, socializacijo, izobraževanje. V populaciji naglušnih in gluhih otrok se lahko pojavljajo velike individualne razlike. Pri vključevanju otroka v vzgojno-izobraževalni program se upoštevajo otrokove govorno-jezikovne in komunikacijske veščine, kognitivne sposobnosti, socializacijske veščine, čustvena zrelost, samopodoba, osebnostne in druge lastnosti, ki vplivajo na funkcioniranje otroka. Gluhi in naglušni otroci usvajajo govor in jezik po vizualni in kinestetični poti, slušni poti s pomočjo slušnega pripomočka, za sporazumevanje pa uporabljajo ogledovanje z ustnic, s pomočjo naravnih kretenj, nekateri si pomagajo tudi s slovenskim znakovnim jezikom (Kriteriji, str. 8). Pri gluhih otrocih je pomembna tudi vstavev polževega vsadka, ki pomembno vpliva na govorno-jezikovno funkcioniranje gluhih otrok. Če je to pravočasno in ustrezno (habilitacija ali rehabilitacija), se pri otroku razvije področje poslušanja, govora, jezika ter sposobnost uporabe jezikovnih veščin v vsakodnevnih življenjskih okoliščinah (prav tam, str. 7).

Otroci z govorno-jezikovnimi motnjami imajo zmanjšano možnost usvajanja, razumevanja, izražanja in/ali smiselne uporabe govora, jezika in komunikacije (Kriteriji, 2014, str. 11). Kriteriji pri tej skupini še posebej izpostavljajo merila, po katerih ne uvrščamo otrok v to

skupino. Govorno-jezikovno motnjo opredeli logoped v skladu s strokovnimi standardi ter Kriteriji. Pomemben dejavnik za opredelitev govorno-jezikovne motnje je tudi njeno pomembno vplivanje na otrokove vzgojno-izobraževalne potrebe in uspešnost pri vzgojno-izobraževalnem delu.

Gibalno ovirani otroci oz. otroci z zmanjšanimi zmožnostmi gibanja imajo prirojene ali pridobljene okvare gibalnega aparata, centralnega ali perifernega živčevja. Posledično imajo težave pri vključevanju v dejavnosti in sodelovanju. Gibalna oviranost se kaže v obliki funkcionalnih in gibalnih motenj. Gibalno ovirani otroci se prav tako lahko šolajo v domačem okolju, kar je odvisno tudi od stopnje primanjkljaja. Potrebujemo prilagojene razmere za izobraževanje, pa ne le v smislu odstranitve arhitekturnih ovir, temveč predvsem pri izvajanju šolskega dela, ki lahko obsega prilagoditve programa, fizično pomoč druge osebe in uporabo pripomočkov (npr. prilagojen stol, miza, prilagojena pisala, različno prilagojeno orodje, uporabo sodobne informacijsko-komunikacijske tehnologije). Huje in hudo gibalno ovirani otroci potrebujejo pomoč in nadzor drugega človeka ali pa so v vseh dnevni opravilih odvisni od fizične pomoči drugega človeka.

Skupina dolgotrajno bolnih otrok je ena izmed skupin otrok s posebnimi potrebami, ki se je v zadnjem obdobju povečevala. V Kriterijih je še posebej izpostavljeno da »*diagnoza sama po sebi ni zadostno merilo, da ima otrok posebne vzgojno-izobraževalne potrebe in da zato posledično potrebuje usmeritev.*« (Kriteriji, 2014, str. 17). To pomeni da mora bolezen, zdravljenje ali morebitne posledice obojega pomembno vplivati na otrokovo delovanje v vzgojno-izobraževalnem procesu, na njegovo uspešnost in učinkovitost. Vsebina poudarja tudi posebne zdravstvene potrebe otroka v vzgojno-izobraževalnem delu, kot so npr. otrok mora jemati zdravila, si meriti vrednost krvnega sladkorja, otrok potrebuje vstavev katetra, prekiniti je treba epileptične napade Zaradi tega otroci potrebujejo izvajanje določenih postopkov oz. pomoč pri izvajanju le-teh. Ker nekateri dolgotrajno bolni otroci glede na merila potrebujejo začasnega spremljevalca, mora ta oseba pridobiti ustrezna dodatna znanja za izvajanje pomoči pri potrebnih postopkih in ukrepih, ki so nujni za zagotavljanje otrokovih posebnih zdravstvenih potreb (Kriteriji, 2014, str. 18).

Pri otrocih s primanjkljaji na posameznih področjih učenja je pripravljena dodatna obširna strokovna razlaga kriterijev. Poudarjeno je, da je treba za identifikacijo teh težav zaobjeti izpolnjevanje vseh petih kriterijev, pri čemer je ključno vztrajanje primanjkljajev, kljub šestmesečnemu izvajanju prvih treh korakov modela odziv

na obravnavo - v skladu z zakonom o osnovni šoli, individualizaciji in diferenciaciji dela, vključevanju otroka v dopolnilni pouk in v druge oblike individualne in skupinske pomoči (Kriteriji, 2014, str. 20). V nadaljevanju so izpostavljene najpogostejše oblike primanjkljajev na posameznih področjih učenja in sočasno pojavljanje teh težav (komorbidnost). Vsebina utemeljitve in dodatna strokovna razlaga Kriterijev za opredelitev otrok s primanjkljaji na posameznih področjih učenja je lahko v veliko pomoč vsem strokovnim delavcem, ki se vsak dan srečujejo s tovrstno populacijo otrok tako pri svetovalnem kot tudi pri vzgojno-izobraževalnem delu.

Kriteriji so prinesli tudi vsebinsko spremembo in posodobitev pri skupini otrok s čustvenimi in vedenjskimi motnjami. Otroci s čustvenimi in vedenjskimi motnjami ter motnjami v socialni integraciji so skupina otrok, ki je v deležu usmerjenih otrok do zdaj zastopana v najmanjšem deležu. Čustvene in vedenjske motnje se razporejajo v spekter in se praviloma pojavljajo z motnjami z drugih področij, kot so motnje pozornosti in dejavnosti, primanjkljaji na posameznih področjih učenja, govorno-jezikovne motnje, motnje avtističnega spektra idr. Izražajo se v treh osnovnih skupinah, in sicer kot čustvene motnje, vedenjske motnje ter v kombinaciji obeh, kot čustvene in vedenjske motnje.

V skupino otrok s posebnimi potrebami se z novo zakonodajo prvič umešča tudi skupina otrok z avtističnimi motnjami. V diagnostiki govorimo o tako imenovani triadi primanjkljajev, kar pomeni, da so za diagnozo potrebni trije glavni pogoji, motnja v socialni interakciji in komunikaciji, pomembno zoženje interesov ter ponavljajoče se in stereotipno vedenje (Gazvoda, 2014, str. 53). Primanjkljaji se pokažejo v zgodnjem otroštvu in pomembno vplivajo na delovanje na socialnem, izobraževalnem in drugih pomembnih področjih otrokovega trenutnega delovanja. Otroci z avtističnimi motnjami izkazujejo primanjkljaje, ovire oz. motnje na področjih socialne komunikacije in integracije in vedenja, interesov in dejavnosti. Glede na stopnjo izraženosti primanjkljajev, ovir oz. motenj ločimo otroke z avtističnimi motnjami, ki imajo lažji, zmerni ali hujši primanjkljaj v socialni komunikaciji in socialni interakciji.

Do začasnega spremljevalca so upravičeni otroci z avtistično motnjo, ki imajo zmerne ali hujše primanjkljaje na področju socialne komunikacije in socialne interakcije in/ali zmerne ali težje primanjkljaje na področju vedenja, interesov in aktivnosti (Kriteriji, 2014, str. 33).

Zadnja skupina je skupina otrok z več motnjami. V to skupino štejemo vse tiste otroke, ki imajo hkrati več primanjkljajev, ovir oz. motenj.

V skupino otrok s posebnimi potrebami se z novo zakonodajo prvič umešča tudi skupina otrok z avtističnimi motnjami.

2 Za konec

Zaradi vse večjega vključevanja otrok s posebnimi potrebami v tako imenovane »večinske šole« in procesa inkluzije, ki poteka v našem šolskem sistemu, se je ob posodabljanju Kriterijev porajalo vprašanje ustreznosti kriterijev v primerjavi s sodobnimi inkluzivnimi paradigmi, saj je bila še vedno podlaga obstoječa zakonodaja, ki je jasno določala, v kateri program se glede na posamezno vrsto primanjkljaja, ovire oz. motnje lahko otrok s posebnimi potrebami vključi, četudi je bil sam sistem usmerjanja že v letu 2000 postavljen na koncept ustreznega programa. Torej v ospredju bi morali biti program in otrokove vzgojno-izobraževalne potrebe, in ne vrsta in stopnja primanjkljaja, ovire oz. motnje. Še vedno pa je okvir usmeritve otroka njegov primanjkljaj, ovira oz. motnja. Lesarjeva (2009) navaja, da so obstoječi *Kriteriji za opredelitev vrste in stopnje primanjkljajev, ovir oz. motenj otrok s posebnimi potrebami* zasnovani na tako imenovani psiho-medicinski paradigmi (Skidmor, 2004, v Lesar, 2009), saj natančno opišejo specifične značilnosti posameznih kategorij otrok s posebnimi potrebami in posameznih podskupin, zapisana pa so tudi predvidevanja, kaj lahko ta posameznik v posameznem programu tudi doseže. Ta vprašanja so se porajala tudi avtorjem ob pripravi posodobljenih Kriterijev. Tako so se na zadnjem srečanju koordinatorjev delovnih skupin pri pregledu gradiv in strokovni razpravi oblikovali predlogi in se posredovali zakonodajalcu zato, da vsebine upoštevajo pri spremembi zakonodaje oziroma pri prenovi področja usmerjanja otrok s posebnimi potrebami. Predloge navajamo v nadaljevanju.

V ospredju bi morali biti program in otrokove vzgojno-izobraževalne potrebe, in ne vrsta in stopnja primanjkljaja, ovire oz. motnje.

- Poimenovanje in vloga spremljevalca za fizično pomoč pri dolgotrajno bolnih otrocih, slepih in slabovidnih otrocih in otrocih z okvaro vidne funkcije, pri otrocih z avtističnimi motnjami ter pri otrocih s čustvenimi in vedenjskimi motnjami. Predlagano je bilo, da se pripravijo strokovne podlage in dokument, v katerih bodo navedene naloge in dejavnosti za tovrstno pomoč in hkrati da se natančneje opredeli vloga asistenta oz. pomočnika.
- Opredelitev samostojne skupine: gluho-slep otrok. Ti otroci imajo hudo obliko kombinirane okvare vida in sluha. Zaradi tega imajo hude težave na področju komunikacije, dostopu do informacij in gibanju. Okvara vida in sluha obstaja od rojstva dalje ali od zgodnjega otroštva, lahko pa se pojavi tudi pozneje. Izraža se v različnih kombinacijah in intenzivnostih, in sicer kot popolna gluhost in popolna slepota - praktična gluho-slepota, kot gluhost in slabovidnost, kot slepota in naglušnost, kot slabovidnost in naglušnost, kjer je vid primarna motnja ter kot slabovidnost in naglušnost, kjer je sluh primarna motnja.
 - Sodobnejše poimenovanje posameznih skupin otrok s posebnimi potrebami, npr. pri gibalno oviranih otrocih uveljavljanje sodobnega izrazoslovja v skladu z Mednarodno klasifikacijo funkcioniranja - otroci z zmanjšanimi zmognostmi gibanja. Predlagana je bila tudi sprememba poimenovanja skupine otrok s čustvenimi in vedenjskimi motnjami v čustvene in vedenjske motnje ter motnje v socialni integraciji. Enako velja za skupino otrok z motnjami v duševnem razvoju, kjer je poleg ustreznega poimenovanja treba ustrezno opredeliti še razvojni zaostanek pri predšolski populaciji otrok.
- Ker je podlaga za pripravo posodobljenih Kriterijev ZUOPP-I, v katerem se še vedno sledi primanjkljaju, oviri oz. motnji, in ne otrokovim vzgojno-izobraževalnim potrebam in programu, bi bilo treba v nadaljevanju popolnoma spremeniti tudi Kriterije, ki so pripravljene na podlagi obstoječe zakonodaje.

Literatura

1. Gazvoda, A. 2014. Učenci s posebnimi potrebami. Najstniki z motnjo avtističnega spektra. Zavod Republike Slovenije za šolstvo: Šolsko svetovalno delo. Revija za svetovalne delavce v vrtcih, šolah in domovih. Letnik XVIII. Št. 1-2. Str. 51-58.
2. Lesar, I. 2009. Šola za vse? Ideja inkluzije v šolskih sistemih. Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Pedagoška fakulteta.
3. Pravilnik o organizaciji in načinu dela komisij za usmerjanje otrok s posebnimi potrebami (Uradni list RS, št. 88/13).
4. Šoln Vrbinc, P., Jakič Brezočnik, M., & Arnuš Tabakovič, J. 2014. Novosti Zakona o usmerjanju otrok s posebnimi potrebami (ZUOPP-I). Zavod Republike Slovenije za šolstvo: Šolsko svetovalno delo. Revija za svetovalne delavce v vrtcih, šolah in domovih. Letnik XVIII. Št. 1-2. Str. 4-12.
5. Vovk - Ornik, N. (ur.). 2014. Kriteriji za opredelitev vrste in stopnje primanjkljajev, ovir oz. motenj otrok s posebnimi potrebami. Ljubljana: Zavod Republike Slovenije za šolstvo. Objavljeno na spletni strani Zavoda RS za šolstvo: www.zrss.si
6. Vovk-Ornik, N. Zakonodaja na področju vzgoje in izobraževanja otrok s posebnimi potrebami. 2014. V: *Delo z otroki s posebnimi potrebami, učnimi težavami in posebej nadarjenimi učenci*. Maribor: Založba Forum Media.
7. Zakon o usmerjanju otrok s posebnimi potrebami (Uradni list RS, št. 58/11, 40/12-ZUJIF in 90/12-ZUOPP-I).